

ה"ת 20391/12/18 - פביאן קלינגל נגד יחידת הפיצו"ח - משרד החקלאות ופיתוח הכפר

בית משפט השלום בכפר סבא

ה"ת 20391-12-18 קלינגל נ' יחידת הפיצו"ח - משרד החקלאות ופיתוח הכפר
לפני כבוד השופט אביב שרון

בענין:

פביאן קלינגל המבקש

ע"י ב"כ עו"ד יהודית שושני

נגד

יחידת הפיצו"ח - משרד החקלאות ופיתוח הכפר המשיבה

ע"י ב"כ עו"ד אורי סירוטה

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 10א' (א) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 (להלן - "**חוק צער בעלי חיים**" או "**החוק**") להחזרת בעל חיים - כלבה העונה לשם "מוקה" - אשר נתפסה ביום 28.10.18 מאת בעליה, המבקש, על ידי המשיבה, על פי צו של בית משפט השלום בחדרה מיום 28.10.18, בחשד לביצוע עבירה בניגוד לסעיף 2 לחוק צער בעלי חיים (איסור התעללות).

רקע

2. המבקש, כבן 47, נשוי ואב לילדים, מתגורר ברח' אהוד מנור 2 בכפר-סבא ובבעלותו כלבה. עובר ליום 28.10.18 התקבל אצל המשיבה מידע אודות חשד לביצוע עבירה של התעללות מצד המבקש בכלבה וכן נמסר למשיבה סרטון אבטחה מלובי בנין המגורים בו מתגורר המבקש בו נצפה המבקש מרים את הכלבה מהצוואר ומכה אותה מספר פעמים באמצעות כפכף. בעקבות זאת, פנתה המשיבה לבית משפט השלום בחדרה בבקשה להוצאת צו חיפוש בביתו של המבקש ולתפיסת הכלבה מידיו. בית המשפט נעתר לבקשה וביום 28.10.18 נתפסה הכלבה על ידי מפקחי יחידת הפיצו"ח מתוקף סמכותם לפי סעיף 8(א) לחוק צער בעלי חיים ומאז היא מוחזקת במתקן מוגן מאושר.

3. ביום 28.10.18 הגיש המבקש בקשה להחזרת הכלבה לחזקתו ולמחרת נענה על ידי הממונה לפי החוק כי החליטה שלא להשיב את הכלבה עקב הנסיבות שבשלן נתפסה הכלבה וחומרת המעשים, וכן בשל החשש כי במידה ותוחזר אליו קיים חשש סביר שתבוצענה כלפיה עבירות נוספות. באותו היום שלח המבקש בקשה לשקילה נוספת של ההחלטה וביום 31.10.18 נשלח אליו מענה לפיו החלטת הממונה בעינה עומדת.

4. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה מתבקש בית המשפט להורות על השבת הכלבה למבקש.

תמצית טיעוני הצדדים

5. ב"כ המבקש טוענת כי הוא מכחיש מכל וכל את הטענות כאילו היכה את הכלבה ויתכן שחומרי החקירה לא פורשו נכון. לדבריה, "כל שעשה המבקש הוא לתפוס את הכלבה מהצוואר, להנמיך את ראשה, על מנת שתריח את הצואה שהטילה על המדרכה ולהכות את המדרכה, כפי שהנחה אותו מאלף הכלבים". נטען כי המבקש סובל מתחלואים שונים, בין היתר, בעקבות תאונת דרכים קשה שעבר, הוא אובחן כסובל מדיכאון ופוסט טראומה, עבר ניתוח ועתיד לעבור ניתוח נוסף להשתלת קוצב חשמלי להפחתת כאב בעמוד השדרה. כמו כן, הוא מקבל טיפול מאת גורמי בריאות הנפש. מאז התאונה בה היה מעורב נקשר המבקש עוד יותר לכלבה ותפיסתה גורמת להחמרה במצבו. זאת ועוד, אשתו של המבקש וילדיו אף הם קשורים מאוד לכלבה (צורפו תמונות של בני המשפחה עם הכלבה) ותפיסתה גורמת להם צער רב. נטען עוד כי הכלבה מטופלת היטב, לרבות "קבלת טיפול חודשי בשיניים, בציפורניים ותספורת" ולא נצפו עליה סימני התעללות פיזית או נפשית. לאור זאת, ביקשה ב"כ המבקש לקבוע כי המשיבה לא הרימה את הנטל להראות כי המבקש התעלל בכלבה ועל כן, יש להשיבה בתנאים הקבועים בסעיף 9(ב) לחוק צער בעלי חיים. לחילופין, ביקשה ב"כ המבקש להורות למשיבה לבדוק את תנאי החזקתה של הכלבה ולהגיש חוות דעת מומחה וטרינרי שיתייחס למצבה של הכלבה בעת שנתפסה.

בטיעון בעל פה הוסיפה ב"כ המבקש כי קיימת פסיקה לפיה במקרים חמורים יותר מהמקרה שלפניי, ולאחר הגשת כתב אישום (כאן עדיין לא הוגש כתב אישום ולא ברור אם יוגש) הורו בתי המשפט על החזרת בעלי חיים לבעליהם בכפוף להטלת תנאים שיש בהם כדי להבטיח את שלומם ובטחונם של בעלי החיים, כמו חתימה על התחייבות להימנע מעבירה. הוצע שבמסגרת ההחלטה תינתן לפקח מטעם המשיבה רשות להיכנס לבית המבקש בכל עת על מנת לבדוק את תנאי החזקתה של הכלבה ולוודא כי המבקש מקפיד לקיים את הוראות החוק.

במהלך הדיון הוקרן סרטון האבטחה. ב"כ המבקש טענה כי לא הוכח שפרקטיקה לפיה מרימים כלב מהצוואר, בדומה להרמת גורי חתולים, היא פרקטיקה פסולה. עוד נטען כי לא מדובר במבקש שהוא מתעלל סידרתי, אלא בסרטון רואים שהוא "הפליק מכה קטנה" בלבד. הטיפולים לה זוכה הכלבה - טיפולים רפואיים, טיפולי ציפורניים, תספורות - אינם מתיישבים עם מעשי התעללות שנטען כי המבקש ביצע בכלבה.

6. ב"כ המשיבה הפנה לסעיף 9 לחוק צער בעלי חיים שאמנם קובע שכאשר מבקש בעלים של בעל חיים להחזירו לרשותו, יוחזר בעל החיים בכפוף לתשלום הוצאות ההחזקה וחתימה על התחייבות להימנע מעבירה, אך יחד עם זאת, סעיף 10(א) לחוק - בשם האיזון בין זכות הבעלים לקבל בחזרה את בעל החיים לבין שמירה על רווחתם של בעלי חיים ומניעת התעללות עתידית בהם - קובע כי בעל חיים לא יוחזר לבעליו אם עקב הנסיבות בהן נתפס בעל החיים הממונה סבור כי אין להחזירו לבעליו, או כי יש יסוד סביר להניח שהבעלים יעברו עבירה לפי חוק זה. במקרה שלפנינו,

טען ב"כ המשיבה כי הממונה על פי החוק נחרצת בדעתה כי הן לאור נסיבות ביצוע העבירה, והן מחשש לביצוע עבירות עתידיות בכלבה על ידי המבקש, אין להחזיר את הכלבה לחזקת המבקש.

דין והכרעה

7. סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים קובע איסור התעללות בבעלי חיים, כאשר על פי סעיף 17 לחוק דינו של מי שעובר עבירה בניגוד לסעיף זה עד 3 שנות מאסר, וכאשר העבירה מבוצעת בנסיבות מחמירות, עד 4 שנות מאסר -

"איסור התעללות

2(א) לא יענה אדם בעל חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי".

סעיף 8(א) לחוק מסמך ממונה, מפקח או פקח, כהגדרת בחוק, לתפוס בעל חיים "שיש להם יסוד סביר לחשוד שנעברה בו עבירה לפי חוק זה או שעומדים לעבור בו עבירה", וכאשר תפיסת בעל החיים מתבצעת בבית מגורים, עליהם להצטייד בצו מתאים של בית משפט שלום (סעיף 8(ב) לחוק).

סעיף 9(ב) לחוק קובע את הכלל לפיו משביקש בעליו של בעל חיים, אשר נתפס לפי סעיף 8, להחזירו לרשותו, יוחזר בעל החיים לרשות הבעלים, אם שוכנע המנהל כי בעל החיים נמצא במצב גופני ראוי להחזרה וכי במקום שאליו יועבר מתקיימים תנאים נאותים להחזקתו; כי המבקש שילם את הוצאות החזקת בעל החיים במתקן המוגן; וכי המבקש חתם על התחייבות בנוסח שקבע המנהל שלא יעבור על הוראות חוק צער בעלי חיים.

סעיף 10(א) לחוק קובע סייג להחזרת בעל החיים לבעליו -

"סייג להחזרת בעל חיים

10(א) על אף האמור בסעיף 9(ב), הממונה רשאי להורות שבעל החיים לא יוחזר לבעלים או למי שהיה מחזיקו אם הוא סבור שעקב הנסיבות שבשלן נתפס בעל החיים לפי סעיף 8, אין להחזירו לבעלים או למי שהיה מחזיקו או אם יש לו יסוד סביר להניח שהבעלים או המחזיק כאמור יעברו עבירה לפי חוק זה".

קיומו של יסוד סביר לחשד

8. במקרה שלפניי, נראה כי לאחר צפייה בסרטון האבטחה זנחה ב"כ המבקש - ובצדק - את הטענה לפיה לא קמה לפקח מטעם המשיבה הסמכות לתפיסת הכלבה בשל היעדר קיומו של יסוד סביר לחשד שנעברה עבירה. צפייה בסרטון מעלה כי לכאורה ביצע המבקש בכלבה עבירה של התאכזרות לבעל חיים, כמשמעותה בסעיף 2(א) לחוק. המבקש נצפה כשהוא נוגש לכלבה מכיוון דלת היציאה של הבנין (הכלבה נמצאת בתחתית המסך בצד שמאל), מניף את ידו כלפיה בתנועות של הכאה (כ-4-5 פעמים). אכן, בשלב זה לא ניתן לראות אם המבקש מכה בכלבה או בסמוך לה. לאחר מכן, המבקש מרים את הכלבה מצווארה, עד לגובה חזהו, הולך מספר מטרים לכיוון היציאה תוך שהוא מכה אותה בפניה פעם נוספת, מניח את הכלבה על הריצפה ומכה אותה בפניה 3 מכות נוספות - כל זאת באמצעות כפכף.

הטענה לפיה "לא הוכח שפרקטיקה של הרמת כלב מצווארו היא פרקטיקה פסולה" מוטב לו לא היתה נטענת. גם אם קיים נוהג להרים גורי חתולים מצווארם - ואיני קובע אם נוהג זה תקין ומאושר על ידי מומחים לטיפול בבעלי חיים - הרי שבמקרה שלפניי מדובר בכלבה גדולה יחסית, בעלת משקל ומסה גדולים מאלה של גורי חתולים כשברור שהרמתה מן הצוואר גורמת לה לחוסר נוחות, לחוסר אונים ואף לכאב. יתירה מכך, ברי כי הכאת הכלבה מספר פעמים בפניה, באמצעות כפכף גורמת לה לסבל, לכאב, לתחושת חוסר אונים, לפחד ולחשש.

עיון בחקירת המבקש מעלה כי הוא טען שהכלבה עשתה את צרכיה בלובי הבנין וכשקרא לה סירבה לבוא, אז נאלץ להרים אותה מהעורף "כי ככה מרימים חיות, כדי לקחת אותה למקום שלא תברח לי כי היא יודעת שהיא עשתה משהו רע והיא לא באה". לענין הכאתה באמצעות כפכף, השיב כי לא היכה אותה אלא היכה בריצפה לידה, על מנת לחנך אותה לאחר "שעשתה משהו רע". הוא טען שהוריד את הכפכף כי לא רצה להכות בריצפה באמצעות ידו אלא עם עצם "שעשה רע". בסוף הודעתו התחייב המבקש שלא לחזור על מעשיו.

כאמור, גירסת המבקש לפיה היכה באמצעות הכפכף על הריצפה, ליד הכלבה, על מנת לחנכה, ניסתרת מהנצפה בסרטון שם הוא נראה מכה אותה פעם אחת בפניה בשעה שהרימה מצווארה וטרם הנחתה על הריצפה ועוד 3 פעמים לאחר מכן. יחד עם זאת, לא ניתן לשלול גירסת המבקש לפיה עובר להכאת הכלבה היא עשתה את צרכיה על הריצפה בלובי הבנין וסירבה וחששה לגשת אליו בשל העובדה ש"עשתה מעשה רע" (הסרטון קצר ולא ניתן לראות אם המבקש חוזר לאחר מכן לאסוף את הצרכים), אם כי גם הכאת בעל חיים לצורך חינוכו - באופן בו היכה המבקש את הכלבה - היא פסולה בתכלית ובוודאי שלא מקובלת.

9. יצוין, כי לא מצאתי אינדיקציות בתיק החקירה לאמור במזכר שצירף ב"כ המשיבה (אשר סומן על ידי **במ/1**), ומשהחקירה החלה ביום 28.10.18 ולא נוספו ראיות חדשות, אין לדבר, בשלב זה, על חשד לדפוס התנהגות מתעלל מצד המבקש או על ביצוע עבירות חוזרות ונשנות כלפי הכלבה.

10. מכאן, שקיים חשד סביר כנגד המבקש לביצוע עבירה לפי סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים - עבירה של **התאכזרות לבעל חיים** - וקמה למשיבה הסמכות לתפוס את הכלבה.

בחינת "חלופת תפיסה"

11. נשאלת השאלה האם - בנסיבות ביצוע העבירה, לכאורה, כמפורט לעיל - יש להורות על החזרת הכלבה למבקש ולמשפחתו, בתנאים הקבועים בסעיף 9(ב) (ובתנאים נוספים שיבטיחו שלומה) והאם יש יסוד סביר להניח שהמבקש יעבור עבירה לפי החוק? כאמור, הממונה לפי החוק החליט שלא להחזיר את הכלבה לידי המבקש נוכח נסיבות ביצוע העבירה ולאחר שהשתכנע שקיים יסוד סביר להניח שהמבקש יעבור עבירה בניגוד לחוק צער בעלי חיים.

12. לאחר שקראתי את כתבי הטענות, עיינתי בתיק החקירה, צפיתי בסרטון האבטחה ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי ניתן להורות על החזרת הכלבה לידי המבקש ומשפחתו, וזאת בתנאים שיבטיחו את שלומה של הכלבה ויפחיתו באופן משמעותי את הסיכון להישנות עבירות מצד המבקש.

13. לאחרונה, ניתן פסק-דין המקיף והמנומק של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' הש' א' אינפלד) בעפ"א (ב"ש) 33135-08-18 **מדינת ישראל - משרד החקלאות ופיתוח הכפר נ' מרדכי ניסני** (4.12.18). באותו מקרה דובר במשיב - אשר בינתיים הוגש כנגדו כתב אישום המייחס לו עבירה של התעללות בבעל חיים, בניגוד לסעיף 2 לחוק - שמידיו נתפסו על ידי מפקחי יחידת הפיצו"ח שתי כלבות, אשר על פי החשד נעברו כלפיהן עבירות בניגוד לחוק צער בעלי חיים. המשיב צולם בסתר על ידי עוברת אורח כשהוא מתעלל לכאורה בכלבות - **הוא נראה מכה את אחת הכלבות, מטיח את ראשה בריצפה, סוטר לה, בועט בראשה, מצמיד את ראשה לריצפה כשהוא נשען עליה עם הברך, ומכה אותה בפיה. הכלבה הוחזקה בזמם על פיה כך שנמנע ממנה לאכול ולשתות והחזקת הכלבות נעשתה בתנאי תברואה שאינם נאותים.**

בית משפט קמא, לאחר שקבע כי קיימת חולשה ראייתית מסויימת בנוגע לחלק מן החשדות, בא לכדי מסקנה כי הוצאת הכלבות מידי המשיב לצמיתות הינה צעד דראסטי, קיצוני, שאינו מוצדק בנסיבות הענין וראוי היה לבחון אמצעי פחות חמור. בנסיבות אלה, הורה בית משפט קמא על החזרת הכלבות לידי המשיב, בתנאים הבאים: חתימה על התחייבות שלא לעבור עבירה בניגוד לחוק צער בעלי חיים בסכום גבוה; תשלום הוצאות אחזקה; ערבות צד ג' בסך 6,000 ₪; והתחייבות להשתתף בקורס אילוף בעתיד.

14. ערעור שהגישה המדינה לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע **התקבל**. תחילה התייחס בית המשפט המחוזי הנכבד לטיב הבחינה השיפוטית של החלטת הממונה לענין אי השבת בעל החיים לבעליו. בנושא זה בא בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה כי הגם שהחלטת הממונה היא החלטה מנהלית במהותה, שניתנה על ידי הרשות המוסמכת, הרי ש"תוכן החלטתו של בית המשפט הוא החלטה מקורית לגופו של עניין, ולא ביקורת על החלטה אחרת" (פיסקה 52), ובלשונו -

"במחלוקת המשפטית בין הצדדים, אם החלטת בית המשפט היא כביקורת על החלטה מנהלית, כעין ביקורת בג"ץ, או שמא בית המשפט הוא הבוחן והמחליט בעצמו על יסוד הנתונים בעצמו, הרי שהתשובה לכך היא שמדובר בהחלטה עצמאית של בית המשפט. בהקשר זה מקובל עלי הניסוח המדויק של ב"כ המשיב לפיו בית המשפט פועל 'כנותן החלטה ולא כמבקר החלטה'. אם כן, שיקול דעתו של בית המשפט רחב, ואין הוא מחויב באיפוק ובזהירות הנוהגת בעת ביקורת שיפוטית על החלטת רשות מנהלית מוסמכת, ואפילו לא במידת הריסון המחייבת ערכאות ערעור. אם שוכנע בית המשפט שראוי להשיב לבעלים את בעל החיים, רשאי הוא להחליט לעשות כן. זאת, גם אם בית המשפט סבור כי ההחלטה של הממונה היא במתחם הסבירות. וזאת, בדומה לשיקול דעת בית המשפט בדיון על השבת תפוס לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, עם כל ההבדלים בין ההליכים" (פיסקאות 55-56).

לאחר מכן, הסיק בית המשפט, על יסוד הראיות שבתיק החקירה, כי "הוכח, ברמת ההוכחה הנדרשת כאן, כי אירועי האלימות בעבר היו גם כן קשים וחמורים, חרגו באופן קיצוני מפעולות חינוך ועלו לכלל מעשה עבירה לפי חוק צער בעלי חיים. אלימות שחזרה פעם אחר פעם מהווה אינדיקציה טובה לנטיית המערער (צ"ל המשיב - א.ש.) לאלימות כלפי הכלבות שהיו בהחזקתו... אין מנוס מן המסקנה כי הסיכון להישנות התנהגות המגיעה לכלל התעללות הוא מוחשי ועומד בקלות ברף שנקבע בחוק כי יש 'יסוד סביר להניח כי הבעלים או המחזיק כאמור יעברו עבירה לפי חוק זה'" (פיסקאות 76-77).

15. אף אני סבור כי בהחלטה לפי סעיף 10א' לחוק צער בעלי חיים מפעיל בית המשפט שיקול דעת עצמאי כאילו הוא נותן ההחלטה המקורית על תפיסה או החזרה של בעל החיים, ולא יושב כ"ערכאה בג"צית" הבוחנת אם ההחלטה שקיבלה הרשות המוסמכת מצויה במתחם הסבירות, ואם כן - נמנע מלהתערב בה, אף אם הוא עצמו היה מגיע לתוצאה שונה. זאת בדומה לשיקול הדעת של בית המשפט בדיון על השבת תפוס לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, בשינויים המחוייבים.

16. לגופו של ענין, נסיבות המקרה שהובא לפתחו של בית המשפט המחוזי בענין ניסני חמורות בהרבה מנסיבות המקרה שלפניי. בנוסף לקביעותיו, כנזכר לעיל, סיכם בית המשפט המחוזי את פסק-דינו באומרו כי **"הוכח בראיות כי האלימות החמורה שנקט המשיב, אף אם מטרתה היתה 'חינוכית', עלתה לכלל התאכזרות והתעללות... הוכח... כי הארוע המצולם לא היה ארוע חריג, אלא חלק מדרכו 'החינוכית' של המשיב, ביחסו לכלבות בהן החזיק... בהעדר שינוי ברור ומוכח אצל המשיב, יש יסוד סביר לחשש כי המשיב יעבור עבירות חוזרות כלפי הכלבות"**.

17. במקרה שלפניי, חרף נסיבותיו החמורות של הארוע, בהן אין להקל ראש, נראה כי אף אם נשקף סיכון מצד המבקש כלפי הכלבה וקיים חשש סביר כי הוא ישוב לבצע עבירות, הרי שניתן להפחיתו באופן משמעותי, וזאת מהנימוקים הבאים:

א. אין ראיות לביצוע עבירות קודמות כלפי הכלבה המבססות דפוס התנהגותי של המבקש, ויש להניח לטובתו שמדובר בארוע יחיד וחד פעמי, גם אם אין מדובר במכה אחת אלא בסדרת מכות שהיכה המבקש בכלבה במסגרת אותו ארוע.

ב. לא ניתן לשלול דברי המבקש לפיהם קודם לנקיטה באלימות עשתה הכלבה את צרכיה בלובי הבנין והכאתה (כאמור, לא ניתן לשלול שהמכות הראשונות היו על הריצפה) באה כאקט חינוכי. אף כי "דרך חינוכית" זו בלתי ראויה, אינה מקובלת בשום אופן וחורגת במידה רבה מן המידתיות והסבירות, אין היא מלמדת או מבטאת, בהכרח, ענין אישיותי או דפוס התנהגותי של המבקש.

ג. מבלי לזלזל כהוא זה, או להמעיט ערך, מהנזק הנפשי שעלול להיגרם לכלבה כתוצאה מהכאתה בדרך בה היכה אותה המבקש, כמו גם ממשבר האמון שחוותה הכלבה מהמבקש (וכתוצאה מסתברת מבני אדם בכלל), הרי שלא נגרם לכלבה נזק גופני כתוצאה ממעשי המבקש.

ה. מדובר במבקש שזוהי הפעם הראשונה שהרשות המוסמכת תופסת את כלבתו, וכאשר מדובר בתפיסה ממושכת (מיום 28.10.18, משך כחודשיים ימים), נראה כי הוא למד לקחו והפנים את הפסול שבמעשיו, כך שירתע מלשוב ולבצע עבירות בניגוד לחוק צער בעלי חיים בידועו כי אם ישוב לסורו, תילקח הכלבה ממנו בשנית, והפעם לצמיתות.

ו. יש לתת את הדעת לפגיעה במעגל המשפחתי הרחב יותר של המבקש - אשתו וילדיו - שעל פי הנתען בבקשה ועל פי התמונות שצורפו לה נראה כי הם קשורים מאוד לכלבה הנמצאת בחזקתם מזה כשנתיים וחצי. ברי כי אישור המשך תפיסת הכלבה ומסירתה למשפחה אחרת תביא למפח נפש גדול לאשה ולילדים ולשברון לב, כאשר בידוע הוא שבעלי הכלבים והמחזיקים בהם רואים אותם כ"חלק

מהמשפחה".

ז. ניתן להורות על השבת הכלבה למבקש ולמשפחתו בתנאים הולמים שמחד יבטיחו את שלומה ובטחונה הפיזי והנפשי של הכלבה ומאידך, יאפשרו המשך הגשמת רצונם של המבקש ובני משפחתו לגדל את הכלבה ולדאוג לה, תנאים כגון: הפקדה כספית בסכום נכבד; חתימה על התחייבות להימנע מעבירה; המצאת ערב צד ג' (שאינה אשת המבקש); והחזר הוצאות אחזקה.

18. לשאלה אם יש סמכות לבית המשפט לקבוע תנאים שאינם קבועים בסעיף 9(ב) לחוק, אני מסכים, בכל הצניעות, עם עמדתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בענין ניסני הנ"ל, לפיה:

"צריך עיון אם יש סמכות להתנות תנאים מסוג זה כאשר די בהם להבטיח את שלום בעלי החיים. אני נוטה לומר שיש סמכות כזו, הנלמדת מהסמכות להחליט החלטה קיצונית יותר, שלא להשיב את בעלי החיים כלל. ככל שניתן להסתפק בתנאים מסוג זה כדי למנוע הסיכון, בוודאי עדיף לעשות כן, במקום לשבור את לבו של המחזיק האוהב את כלבותיו. אולם, אין לבחור ב'חלופה' מסוג זה, אם הסיכון מוחשי, ואין דרך יעילה ומוחשית לפקח ולמנוע התעללות עתידית".

19. לאור האמור לעיל, אני מורה כי הכלבה תושב לידי המבקש בתנאים הבאים:

א. תשלום הוצאות אחזקת הכלבה על פי קביעת המנהל, כהגדרתו בחוק צער בעלי חיים.

ב. הפקדה כספית בסך 5,000 ₪ שתעמוד בתוקפה למשך שנתיים מהיום.

ג. חתימה על התחייבות להימנע מכל עבירה בניגוד לחוק צער בעלי חיים ותקנותיו, למשך שנתיים מהיום, על סך 7,500 ₪.

ד. המצאת ערב צד ג' (שאינה אשת המבקש) אשר יחתום על ערבות בסך 10,000 ₪ שתעמוד בתוקפה למשך שנתיים מהיום לקיום תנאי החלטה זו.

20. תיק החקירה יושב לידי ב"כ המשיבה.

21. היות וההליך נפתח בתחילה כ"תיק אזרחי", הרי שככל ששילם המבקש אגרה לצורך פתיחת ההליך, היא תושב לו.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ט, 17 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.

